

[C. J. F. Sven.]

vide til de Udtalelser, der fra mit Parti da blev fremsat. Og saa maa jeg i øvrigt for at undgaa alle Misforstaaelser pointere, at det, at visse Enkeltheder i Lovforslagene ikke bliver omtalt, ikke er ensbetydende med, at de paagældende Enkeltbestemmelser tiltrædes, jeg tager ethvert Forbehold.

Hvad Forsorgsloven angaar, maa jeg finde det betænkeligt at fastlægge en bestemt Organisation af Administrationen gældende for alle Kommuner, bortset fra København. At man ophæver Hjælpekasserne, er der formentlig intet helt afgørende at sige til. Kassernes Rammer er blevet sprængt, og Principperne for disse Kasser, Principper, der oprindeligt fastlagdes, hvor det drejede sig om mindre Summer, der administreredes, og hvor Hjælpen var indskrænket og temporær; kan ikke længere forsvares. Under de forandrede Forhold, der efterhaanden er indtraadt, og som har medført, at Kasserne i saare ringe Omfang administreres efter den gældende Lov, men snarere paa Trods af den gældende Lov, er det saare vanskeligt at opretholde dem.

Jeg skal dog gøre opmærksom paa, at man mange Steder nærer ikke ringe Betænkeligheder ved Hjælpekassernes Ophævelse og mener, at en Ændring af Kassernes Omraade vilde bøde tilstrækkeligt paa de Skader, der er saa aabenlyse for alle ved den nuværende Ordning. Ophæves Hjælpekasserne, skal det ogsaa siges; at deres Bortfald sker med fuld Honnør. Et godt Arbejde er ofte blevet udført gennem Hjælpekasserne, og det Arbejde, der er blevet gjort, har oftest været upaaskønnet eller i hvert Fald lidet paaskønnet, men det er en god Gerning, der gennem Hjælpekasserne er blevet udøvet af mange Medborgere og for mange Medborgere.

Jeg indrømmer, at skal man have en Centralisering af den almindelige Forsorg, maa Hjælpekasseinstitutionen falde, og at en Centralisation vil kunne virke heldigt i mere end een Retning, anser jeg for givet. Noget helt andet er det, hvorledes denne Centralisering rent praktisk gennemføres, og jeg nærer her mine Tvivl om, hvorvidt Lovforslaget har ramt det rigtige.

I mindre Kommuner er der vel for øvrigt allerede nu en Centralisering af den Del af Arbejdet, der ligger hos Kommunen, idet alle Traadene løber sammen i et enkelt Udvalg og hos dettes Formand. I de større Kommuner derimod har man dels en mere eller mindre selvstændig Administration gennem Tjenestemænd, og dels er Ar-

bejdet delt blandt de valgte Medlemmer af Kommunens Styrelse.

Nu foreslaas det, at der i hver Kommune skal være et socialt Udvalg paa mindst 5 Medlemmer, hvortil praktisk talt al social Forsorg, af hvad Art nævnes kan, henlægges og herunder ogsaa Børneforsorgen. Og jeg skal love for, at dette Udvalg faar noget at bestille. Jeg har selv den Ære at være Formand for det nu alt eksisterende Udvalg for offentlig Forsorg i min Hjemstedskommune, og hvis Lovforslaget her gennemføres og det ovennævnte Udvalg omdannes til Lovforslagets sociale Udvalg, vil jeg som Formand aldeles ikke kunne magte den Opgave; selv om jeg kan overkomme en Del, vil det være umuligt, jeg maa endog sige, at efter mit Kendskab til Forholdene, vil hverken 2 eller 3 Mand kunne gøre det, notabene, hvis man skal efterkomme Lovens Forskrifter og efterkomme dem punktligt, og det skal man selvfølgelig, det er vel ogsaa Mening. Ganske vist stilles der et Honorar i Udsigt, hvilket jeg indrømmer er besnørende, men naar man paa Forhaand ved, at Hvervet, udført paa den i Lovforslaget foreslaaede Maade, vil tage een eller to Mands fulde Arbejds-kraft og Tid, og at den Mand, der skal udføre Arbejdet, simpelt hen ikke vil kunne paatage sig andet, saa svinder noget af det tillokkende ved Honoraret. Og dette er ikke noget, der blot vil gælde for min Hjemstedskommune, det vil gælde for overordentlig mange Kommuner. Jeg tør derfor roligt sige, at man slet ikke vil kunne faa Folk til at paatage sig saadanne Hverv — ja, hvis man udelukkende vil have Folk, der lever af offentlige Hverv, eller Rentiers, som ikke behøver at drive noget Erhverv, kan man faa det, men ellers gaar det ikke, og jeg forstaar slet ikke, at en gammel Praktikus som den højtærede Socialminister har kunnet stille et saadant Forslag, medmindre der har været et lille Blink i Øjet, noget vist skælmisk, da dette Forslag blev udarbejdet, nemlig dette, at det, man ønsker, i Virkeligheden er at lægge Administrationen af den sociale Forsorg over til de egentlige Embedsmænd. (*Socialministeren* [Steincke]; Fy, føj!). Ja, det er ubehageligt at se sine bundne Tanker løst, men det udsætter man sig nu en Gang for. Rig-tigheden af at lægge det over til Embedsmændene skal jeg ikke paa Forhaand kritisere, jeg indrømmer, der er ikke saa lidt, som taler derfor, men saa bør det ikke tilsløres, saa bør man sige det rent ud, og saa behøver man ikke alle disse Bestemmelser